

Возстала і лик закрила
Десниця, набрякла гнівом...
Вітри розгорнули крила
І крикнули чорним Дивом.

Вирує, сурміть повітря,
Насовують хмари — обри...
Циноври на спад — не відра,
Проллялись цебри циноври.

Здрижали стовпи й колони,
Кладуть хмаросяжні мури
Такі громохкі поклони,
Що чόла від них — на цури!

Вже холод у душах голих,
Вже кроки у вас — непевні?
А це ж лише перший сколих,
Це лиш ворухнувся древній!

Прага, 1938

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«Кінцесвітнє».